

Letnik 37 * 6 * 1928/29

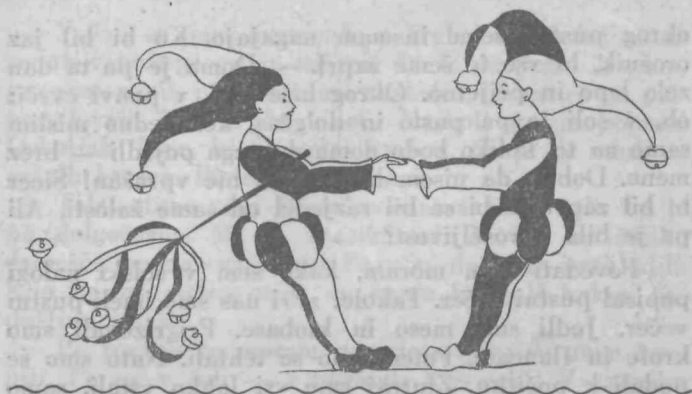
Poštnina plačana v gotovini.

angelček

slovenski
mladini

Letnik 37 * 6 * 1928/29

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

6. V februarju.

Par dni smo počivali. Še pet mesecev bo treba delati, učiti se, pisati in računati, preden nam bo zasijal zlati čas velikih počitnic. Kje je še to —!

Izračunal sem, da imamo do Vidovega dne še 148 dni, kar je ravno toliko kakor 3552 ur ali 213.120 minut ali 12.787.200 sekund. To so številke, kaj! Mi, ki smo v četrtem razredu, že vemo, kako se te številke izgovarjajo; v tretjem bi še precej stokali, preden bi to povedali; no, tisti reveži pa, ki hodijo v prvi in drugi razred — ni, da bi govoril.

Lahko bi vam povedal, kakšno je bilo moje spričevalo, pa bom rajši molčal... Jaz mislim, da me gospod učitelj nima dosti rad, zato mi je dal v zgodovini samo 3 in v računstvu le 4. Gospod učitelj mi je dejal, da bi bil (jaz) lahko bolj priden, ker sem še dosti nadarjen; doma so pa rekli, da bi zaslužil — —, pa je šla vendar vihra mimo, ker je bil tisti dan, ko smo dobili spričevala, god mojega brata. Tudi to je dobro.

En dan je pa v tem mesecu, ko gremo navadno bolj neradi v šolo. To je pustni dan. Takrat hodijo

okrog pustne šeme in nam nagajajo. Ko bi bil jaz orožnik, bi vse te šeme zaprl. — Doma je pa ta dan zelo lepo in prijetno. Okrog hiše diši, v ponvi cvrči; oh, v šoli je pa pusto in dolgčas, ker vedno mislim samo na to, koliko bodo doma dobrega pojedli — brez mene. Dobro, da nisem bil ta dan nič vprašan! Sicer bi bil zaprt in bi se bil razjedel od same žalosti. Ali pa je bila nevoščljivost?

Povedati vam moram, kako sem v šolski nalogi popisal pustni večer. Takole: »Pri nas smo imeli pustni večer. Jedli smo meso in klobase. Prigrizovali smo krofe in flancate. Potem smo se tehtali. Nato smo se podali k počitku. Zjutraj smo vsi lahko vstali, samo Jože ne, ker ga je ponoči pust pobodel.«

Ko so prinesli zvezke nazaj, so dejali, da sem jaz še dosti dobro napisal. Lahko mi verjamete, da sem bil tisti dan zelo ponosen. »Še dosti dobro«, to je zame toliko ko »prav dobro«.

V zgodovinskem pouku smo zdaj obravnavali tiste čase, ko so hodili Turki v naše kraje požigat, ropat in morit. Kar hudo mi je bilo, ko sem slišal, kako so Turki odvedli veliko slovenskih otrok s seboj v turško sužnost. In prav vesel sem bil, ko sem zvedel, da se nam Turkov ni treba več bati.

V prvem razredu so zdaj pričeli komaj z velikimi črkami. Oh, kako jih naš Matiček golta! Kakor bi lesnike požiral. Kdaj bo še toliko znal kakor jaz! Težko kdaj! Je prelen.

Slišal sem vremenski pregovor: Sveti Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi. Da bi ga le ne — razbil! Koliko zabave bi nam spridil. Kje se bomo pa potem drsali? Vso noč se mi je sanjalo, da hodi sveti Matija s sekiro okrog hiše in razbija po ledu. Ko sem se zjutraj prebudil, sem zagledal pod kapom še cele kupe snega, po travnikih pa prekopne. Nebo je bilo prevlečeno s črnimi oblaki in veter je tulil, da je bilo groza. »Jug vleče!« so govorili domači, »sveti Matija se je letos dobro skazal.« Sneg se je vidno topil, vode so naraščale, zima je jemala slovo, pomlad je gledala iz daljave.

V šoli so nam svetovali, naj gledamo, kdaj bomo zapazili kakega ptiča-selivca, ki bi se vrnil k nam. Jaz sem pazil, pa nisem nič zagledal. Drugi so pa pripovedovali, kaj so že videli. Najbolj ga je polomil Debeljak Tone, ki je videl vrabca, da se je vrnil iz južnih krajev. Bister fant — ne?

Telovadimo zdaj že dolgo časa samo v šoli. To je pa dolgočasno. Mi bi včasih radi skočili na šolsko dvorišče, pa nas ne puste. Pravijo, da bi se prehladili. Kdo bo pa potem učil, če bomo kašljali kakor nadušljivi konji?

Pa res! Še to moram povedati. Zdaj se učim zvoniti. Pa ne v šoli — z nogami. Kje neki! V zvoniku se učim, prav pri pravih zvonovih. Mežnarjevemu Tinčetu sem moral dati dvakrat po velik kos belega kruha, da je povedal mežnarjevemu očetu, kako bi rad znal zvoniti. Zdaj že znam pozvanjati pri maši in kadar pritrkavajo, smem že sam goniti veliki zvon. Jej, kako je to lepo! Drugi pa vmes: štrukelj — nudel — bob: štrukelj — nudel — bob! Vse kaže, da bom še dober zvonar. Vsak človek je za kaj.

Na, pa sem jel pisati od zvonika mesto od šole. Nič ne del! Ko pa že tako težko čakam, da bi bil velik in da bi mi ne bilo treba več hoditi v šolo. In kar umeti ne morem naše France, ki vedno goni, kako bi rada še hodila v šolo.

Konec tega meseca smo dobili novega gospoda učitelja. Prejšnji je šel v neko šolo, ki ji pravijo tečaj. Tam bo postal lahko še bolj učen. Potem bi šel lahko tudi v Ljubljano za učitelja. Meni to ni nič všeč. Kdo ve, kakšen bo novi učitelj? Ali nas bo imel rad? In pa — to me skrbi, če mu prejšnji ne bo pozabil povedati, kaj nam je obljubil takrat, ko je bil njegov god. Tako bi šlo spet vse po vodi.

Pojemo pa že kakor tički. In same pomladanske. Pozdravljamo trobentico in bodrimo kukavico, naj le začne kmalu svoj »kuku«, tam v zelenem bukovju, in vsi skupaj komaj čakamo,

da pomlad mila odklenila
svoj veseli nam bi raj.

Andersen — Ksenija:

Dekletce z žveplenkami.

Bil je zadnji večer v letu — Silvestrovo. Pritiskal je hud mraz in snežilo je v debelih kosmih. V mrazu in temi je tavalo po ulicah ubogo malo dekletce, razoglavo in bosonogo. Imelo je sicer copate, ko je odšlo z doma. A bile so prevelike zanje, saj so bile materine — in mala jih je zgubila z nog, ko je hušknila čez cesto, da bi je ne povozile kočije. Ene copate ni mogla nikjer več najti, drugo je pa smeje se pobral pobalin in je zbežal z njo. Zaklical je, da mu bo za zibel, če bo kdaj imel družino.

Tako je stopicala deklica z golimi nožicami, ki so bile rdeče in višnjeve od mraza. V starem predpasniku je nosila zavoje žveplenk, eno škatlico pa je držala v rokah. Ves dan ni ničesar prodala, nihče ji ni daroval niti vinarja. Uboga mala, kako je bila nebogljenka! Vsa prezebla in sestradena!

Snežinke so padale na njene dolge zlate kodre, ki so se ji ljubko vili okrog vratu. A ona ni mislila na to. Ne, mislila je na pečeno gosko, po kateri je tako prijetno dišalo iz vseh vež. Saj je bilo Silvestrovo!

Počepnila je v kotiček med dvema hišama in potegnila nožice tesno k sebi; tako strašno jo je zeblo, a domov se ni upala. Saj ni prodala niti ene škatlice žveplenk, prislужila niti vinarja. Oče bi jo pretepal in mraz je bilo itak tudi doma. Živeli so v žalostni podstrešni izbi, skozi špranje je žvižgal veter, dasi so bile največje luknje zamašene s slamo in cunjami. — Ročice so ji bile otrpnile od mraza. Ah, žveplenka, ena sama žveplenka bi ji tako dobro dela, ko bi jo smela vzeti iz škatlice, jo prižgati in si segreti prstke ob njej.

Odprla je škatlico, vzela žveplenko. Rrrrič! se je utrnilo in vzplamtelo. Zasijal je gorak, svetel plamenček, ko ga je objela z rokami — kot rdeča lučka. In čudovita lučka! Dekletcu se je zdelo, da sedi pred veliko, železno pečjo z nogami in svetlimi vratici iz medi. Ogenj je tako svetlo plapolal in grel tako pri-

jetno! Že je otrok stegnil nožice, da bi jih segrel — tedaj je plamenček ugasnil. Peč je zginila. In dekletce je spet sedelo v mrzlem kotičku, z dogorelo žveplenko v roki.

Varno je prižgalo drugo. Zažarela je in vzplamtela, in kjer je padal njen soj na steno, je postala stena prozorna ko tančica. Videla je naravnost v sobo. Miza je bila pogrnjena z belim prtom, sredi mize pa je dehtela pečena goska, napolnjena s češpljami in jabolki. In kar je bilo najlepše: goska je skočila z mize na tla in se je zibala — kar z nožem in vilicami v hrbtu — naravnost proti lačnemu dekletcu. Joj! Tedaj je ugasnila žveplenka in mala je strmela v debeli, ledeni zid.

Prižgala je novo. Tedaj je sedela pod najlepšim božičnim drevescem, še večjim in bogatejšim kot ono, ki ga je bila videla na božični večer skozi steklena vrata pri bogatem trgovcu. Tisoč lučic je gorelo na

zelenih vejah in pisane igračke so gledale nanjo. Otrok je stegnil obe roki proti smrečici — tedaj je žveplenka dogorela. Lučke so se dvigale višje in višje — kot bi bile zvezde na nebu. Ena izmed njih pa je padla na zemljo in je začrtala dolg ognjen lok za sabo.

»Zdaj nekdo umira,« je dejala deklica, kajti rajna babica, edina, ki je bila z njo dobra, je dejala: »Kadar se utrne zvezda z neba, gre dušica k Bogu.«

Prižgala je še eno žveplenko ob steni. Visoko je vzplamtela in v njeni svetlobi je stala babica, vsa jasna, svetla, mila in dobra.

»Babica!« je vzkliknila deklica, »vzemi me s seboj! Saj vem, da boš zginila, čim dogori žveplenka, tako kot so zginili gorka peč, dehteča pečenka in prelepo božično drevo.« — In brž je prižgala deklica vse žveplenke, ki so še ostale v škatlici, kajti hotela je obdržati babico pri sebi.

In vžigalice so zažarele v toliki svetlobi, da je bilo svetleje ko beli dan. Tako lepa in blažena ni bila babica še nikoli. Vzela je dekletce v naročje in splavali sta v višine, v svetlobo in srečo. Tam ni bilo več mraza niti gladu ne bojazni — bili sta pri Bogu.

A prihodnje jutro je sedela v kotičku, naslonjena na ledenomrzli zid, deklica, z rdečimi lički in smehljanjem na ustnicah — mrtva, zmrznjena. Novoletno jutro je zasijalo na mrlička in dogorele žveplenke ob njem. »Hotela se je pogreti,« so dejali ljudje. Nihče ni slutil, kaj je bila lepega doživela, v kakšnem sijaju je bila splavala z babico v višave, v novo srečo.

Danilo Gorinšek:

Uspavanka.

Aja tutaja, aja tutaja,
očke zatisni, saj mamka bdi,
aja tutaja, vihar naj razsaja,
detece moje, naj zunaj grmi!
Aja tutaja, aja tutaja,
ali ne čuješ jokánja iz hiš?
Črni možicelj po tebe prihaja,
aja tutaja, če koj ne zaspíš.

Fr. Ločniškar:

Med ptiči.

V gozdu ptičke so se zbrale
in med sabo modrovale:
»Strašni časi, zima huda!
Mnogo treba zdaj bo truda,
da nas ne pokoplje zima,
ki do nas ljubezni nima.
Treba bo nam na ogleda
k hišam, kjer so polne skleda
in kjer deca čuti z nami
in z dobrotnimi rokami
troši revam milodare,
ko jih mraz in lakot tare.«

To jim taščica predlaga,
a sinička še razlaga:
»Danes sem pri šoli bila —
kar med droma sem se skrila —
da bi kaj se naučila.
Slišala sem gospodično,
ko je deci res prav mično
o nas ptičkah govorila
ter otrokom naročila,
naj se spomnijo pri jedi,
da živimo ptički v bedi.
Deca pa je obljubila,
da bo hrane nam trosila.« —

Radostno se zbor oglasi
in se dvigne proti vasi,
tam skaklja, frči, žgoli,
zime več se ne boji.

Bistriška:

Teloh, božična roža.

S neg pada, pada, pada... Strehe hišic v belini počivajo, gozdovi so vase zagrnjeni, gore drhté v mrzlem, belem objetju.

Nebesa so se odprla in na zemljo je stopil Jezušček. Po zemlji hodi: skozi revne vasi in bogata mesta, mimo osamelih bajt in ponosnomrzlih hiš. Srca bogatinov odpira in užiga v njih ljubezen do sočloveka-trpina. Osrečuje pa tudi s svojim božjim ognjem človeka-siromaka, da v trenutku izbriše iz svojega razžaloščenega srca krivice, ki jih je požiral v težkih urah; bedo, ki mu je risala po obrazu s trdo roko globoke brazde; krvave kaplje, ki so padale v srce ubogega, zatiranega, oropanega sreče.

Jezušček za kratek hip svetonočne sreče dviga vse v nebesne višave. Blagoslavlja, tolaži, ljubi, a najbožanstveneje se dotika njegova božja Ljubezen malih, najmanjših.

Sirotna zibelka se zamaje. Otrok v njej se sladko zasmeye. Jezuščkova sveta Ljubezen boža čelo sirotnega otroka, ležečega v kupu cunj, da se oči, vdane v hip sreče, zasmejejo: o Jezušček! — Mrzle izbe postajajo gorke, mračne sobe zableste v luči, trda srca v hipnem

ganutju drhté, mehke duše ob čudežnem dotiku nevidnega Jezuščka jokajo. To je na sveti večer — — —

To je oni blaženi hip, ko Jezušček — rojena Ljubezen — stopi na zemljo, pogleda v srce človeku, odpije iz njegove duše tiho, najtišjo tajno trpljenja, gorjá in veselja. Zažaré oči v oknih, zažaré lučke v očeh otrok, čela očetov se za hip razjasné in srca mater molijo veliko molitev k njemu — Jezuščku za srečo svojih otrok.

Tako je nekoč stopal Jezušček nepoznan skozi borna sela, razsipna mesta, objemal mračne bajte, ogreval osamljene kočé. Kamorkoli je dahnil njegov božji dih, je vzknila sreča: oči otrok so zažarele v prečudnem ognju, žalostni so zaupali, nesrečni zakipeli v moči, srca očetov v zdravju zadihala, duše mater v darovanju vzkipele. Božje ročice so sipale srečo, mir, zdravje na blatno, revno zemljo. In Jezušček je šel truden po dolgem romanju skozi svet... Zemlja utruja, pogledi v bolečino in skrb, žalost in bedo prosijo miru, oddiha...

Zvonovi zvone, hiše so v lučkah potopljene, zemlja sanja svojo svetonočno sanjo, zasnežena pota se v lepoti noči topé. Jezušček — kam boš položil izmučeno glavico, kje bo božje srce odpočilo od zemeljskega gorja?

Na desni sanja bel gozd... Že pozdravljajo vrhovi smrek in jelk. Tja, tja!

V gozdu. Visoke smreke drhté, goli hrasti šumé, nizki bori trepetajo. Ali čutijo božjo Dobroto — Jezuščka? Tiha skrivnost polzi med drevesi po gozdu, lepota stopa po belem snegu. Božja ljubezen išče prostorčka za svojo trudno glavo.

Vse belo, belo, mrzlo. Pod visoko zasneženo smreko rase izpod snega močna bilka proti nebu. Rase in se širi. V obliki dlani so se razprli okrog nje zeleni listi. Vseokoli bel, mrzel, trd sneg, a tu zeleno življenje s tišino prežeto, ki vabi k počitku.

»Daj mi počitka, rastlinica zelena! Pomiri mi trudno glavo, razveseli žalostno srce, ki je romalo po zemlji in je gledalo veliko trpljenje, toliko bede!«

Zašumé zeleni listi, razširijo se listne ploskve, nizko do tal seže roka — veja zelene jelke — da zavaruje posteljico Jezuščku.

Jezušček spi... V svetem molku moli gozd svojo svetonočno molitev, med iglami in golimi vejami dihajo angelci in mu grejejo ležišče. Tisoč zlatih zvezdic pleše po njegovi posteljici — vse žarí, vse blestí. Šepetajo si drevesa, drhti osamljeno grmičje, vsepovsod plava svetonočna misel. Zemljo objema sen svete noči, zvonovi čudovito zvone in Jezušček sanja. V sanjah objema vse revne in bolne, vse žalostne in tepene, a najiskrenejše objema srca otrok. Jezušček spi in sanja. V sanjah troši veselje, seje srečo in rosi po žalostnih potih in visokih klancih svoj sveti blagoslov. Med nebom in zemljo plava sveta noč, blažena noč. — —

Jutro se je zbudilo iz noči. V mrazu je še vse dremotno in pusto. Jezušček vstaja. Ljubeče pogladi rastlinico po trdih zelenih listih in jo zahvaljuje v svojem božjem srcu za prostorček.

Bet se zgane, zeleni trdi listi zašumé: Daj mi cvet, en sam cvet, o božja Ljubezen, ki bo tako neizmerno sladak kakor današnja noč in tako čudežno krasen! Daj mi to, o Jezušček, meni daj to, da bo ostal za vedno v gozdu spomin na tvoj svetonočni počitek.

Nežno, sladko se dotakne Jezuščkova ročica rastlinice in božja usta govore: »Ne boš več brezcvetna! Iz tvojega srca naj požene bel cvet, čisto bel kot sneg, a malo naj šine po njem rahlo-rožnata barva, tako rožnata, kot je bil moj smehljaj, ko si mi ponudila sredi mraza in snega sebe za ležišče. Sredi cveta pa naj bleste zlate nitke — zlate lučke svete noči.«

Beseda uliva blagoslov, božje srce ustvarja cvet svoje ljubezni... V svečani tišini se zasmejejo listi, po gozdu vzklijejo belorožnati cvetovi — teloh ali božična roža.

Vi, otroci, jo poznate, to rožo — kurjica je. Izpod snega vas kliče, pozdravlja in srečne so vaše ročice, kadar jo utrgajo.

To je bilo tisti čas, tisto sveto uro, ko je Jezušček hodil po svetu.

Radivoj Rehar:

Zvon.

*Veš, kako li
zvon zvoni ti,
če si priden?
»Bilim-bolim,
zate prosim,
zate molim,
bilim-bolim,
bilim-bolim ...«*

*Če pa grd si,
neposlušen,
zvon zvoni ti:
»Cingel-cangel,
parkeljček si
ne pa angel,
cingel-cangel,
cingel-cangel ...«*

Sankač.

Nič se ne bojte, mama!

Jaz se znam! Juhuhu!

?

Bogomil:

Dragi Marijini otroci!

Letošnje leto je za sv. očeta Pija XI. zlatomašno leto. Ali veste, kaj se to pravi? To se pravi, da bo letos minilo 50 let, odkar je naš sv. oče postal mašnik. Petdeset let je že precej dolga doba človeškega življenja; sv. oče je pa že celih 50 let mašnik!

Kdo je sv. oče, veste. Vrhovni poglavar sv. Cerkve. In ker smo tudi mi udje sv. katoliške Cerkve, je tudi naš poglavar. Pravimo mu papež ali sveti oče. Božja zapoved pravi: »Spoštuj očeta in mater!« Ta zapoved pa ne misli samo na našega očeta in mater, ki jih gledate v domači hiši, ampak ukazuje tudi spoštovanje predstojnikom. In med predstojniki mora zavzemati sveti oče glede spoštovanja, ljubezni in pokorščine gotovo prvo mesto.

V svetem pismu beremo, da je Herod Agripa ukazal zapreti svetega Petra v ječo, da bi ga po veliki noči dal umoriti. Peter je bil zaprt v ječi, Cerkev pa je zanj neprenehoma molila k Bogu.

Če bi vas vprašal, koliko vi molite k Bogu za svetega očeta, kaj bi mi odgovorili? Prosim vas pa, spominjajte se to leto svetega očeta pri svojih svetih obhajilih! Vsak mesec vsaj eno obhajilo za sv. očeta! Ali bo šlo? Ali je preveč? Za dobre otroke to ne bo preveč. In vi morate biti kot dobri otroci Marijini tudi dobri otroci svete Cerkve.

Sedanjemu svetemu očetu pravimo po vsej pravici »misijonski papež«. To pa zato, ker se silno prizadeva, da bi se vsi, ki so ločeni od Cerkve, prej ko mogoče

zedinili s Cerkvijo. Mnogo je še takih narodov in ljudstev. Pravoslavni, protestanti, anglikani, mohamedanci, judje, pogani. Vse te bi rad sveti oče pridobil za Kristusa in za njegovo Cerkev. Ali se mu bo to posrečilo? Nismo preroki in ne moremo tega naprej vedeti; vemo pa, česa sveti oče pri tem delu potrebuje. Vaše pomoči. Vaše in vseh katoliških otrok in sploh vseh katoličanov molitve.

Vsi sicer ne moremo iti v misijone, vsi pa moremo in moramo pomagati misijonom vsaj z molitvijo.

Vsem vam priporočim tisto lepo molitev, ki jo molimo mi in tudi pravoslavni kristjani, da bi kmalu med nami in med našimi brati po jeziku prisvetil dan bratovske združitve v veri. Glasi se ta molitev takole:

»Gospod Jezus Kristus, naš božji Odrešenik! Neizrekljiva žalost je napolnila tvojo dušo, ko si pred svojim bridkim trpljenjem molil za vse ljudi, naj bodo vsi eno, kakor sta eno ti in tvoj Oče. Pred očmi ti je bil takrat tudi nesrečni razdor, ki daleč po slovanskih deželah že tisoč let razdvaja brate po krvi. Vsemo-gočni kralj miru in ljubezni, pospeši oni presrečni čas, ko bodo vsi, ki v tebe verujejo, enega srca in enega duha. Ne daj, da bi se človeška slabost še dalje upirala tvoji sveti volji! Pošlji nam svojega Duha, Duha resnice in ljubezni, da odpravi vse ovire edinstva v veri, da bo ena čreda in en pastir.

In ti, velika Bogorodica, premila naša mati, ki te vsi spoštujemo in slavimo, ne prenehaj svojih blagoslovljenih rok povzdigovati k troedinemu Bogu, dokler ne boš videla vseh slovanskih otrok, kako so bratsko zedinjeni v pravi Cerkvi tvojega Sina.

Sveta Devica Marija, mati krščanske edinosti, prosi za nas!

Sveta brata Ciril in Metod, apostola Slovanov, obudita ločenim bratom oznanjevalcev miru in slogel! Amen.«

Ali boste radi molili to molitev?

Še tudi na Dejanje svetega detinstva naj vas opozorimo. To je vaša misijonska družba, da ž njo pomagate utrjevati in razširjati božje kraljestvo med pogani. Naj bi ne bilo otroka v Marijinem vrtcu, ki

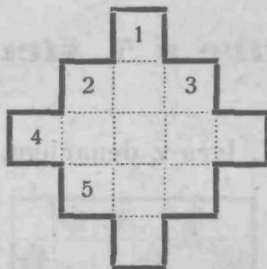
bi ne prinesel vsaj po svetem Detinstvu v tem letu svetemu očetu svojega misijonskega daru!

V ta namen: Z ljubljnim Sinom blagoslovi nas devica Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Križajka.

(Mirpljub.)

Vodoravno: 2. orožje, 4. športnik, 5. naselbina;
navpično: 1. rokodelec, 2. šport, 3. obžalovanje.

2. Vprašanje.

Kdaj se konča v zgodovini srednji vek? Zakaj takrat?

3. Naloga.

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

Razvrsti ta števila tako, da boš dobil v vodoravnih in navpičnih vrstah in tudi po diagonalah vsoto 34.

4. Zlogovnica.

(Črtomir.)

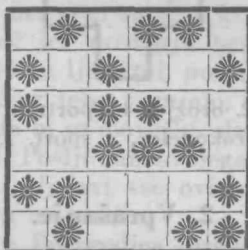
PI-, -NEC, SPRE-, BR-, KA-, SE, JA-, ZVR-, -NE,
-MO, V, -DAR, -NE, -O-, SE, -JA-.

Iz teh zlogov napravi pregovor!

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 5. številki.

1. Igra z denarjem.

2. Naloga.

Stol, stok, stog, stot, Stob.

3. Rebus.

Čuvaj Bog Vas in podpiraj zdrave čvrste
v novem letu.